

Sygn. akt VIII C 239/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. Ł. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 2.524,16 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia cztery złote szesnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. z zasądzonego w punkcie 1 (pierwszym) roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 194,58 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanej J. Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 228,42 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych czterdzieści dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 239/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2017 roku powód (...) Sp. z o.o. w O., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej J. Ł. przed Sądem Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim powództwo o zapłatę kwoty 4.652,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że nabył od (...) Zakładu (...) z siedzibą w Ł. wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z wystawionej faktury nr (...).

(pozew k. 2-3v.)

W dniu 3 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej, braku istnienia wierzytelności z tytułu umowy o wykonanie usług remontowych z dnia 1 marca 2017 roku, niewykonania zobowiązania przez R. B., pokrycia wynagrodzenia za rzeczywiście wykonane prace z uiszczanego zadatku. W uzasadnieniu wyjaśniła, że zawarła z R. B. umowę, na mocy której zobowiązał się on do wykonania robót budowlanych na parterze i piętrze budynku. Wynagrodzenie miało zostać uiszczane po wykonaniu prac, których termin ustalono na okres od 1 marca do 17 kwietnia 2017 roku. Zlecone prace zostały wykonane niedbale, bez należytej staranności, niezgodnie ze sztuką budowlaną. W dniu 15 marca 2017 roku R. B. oświadczył, że rezygnuje z dalszej pracy, ponieważ znalazł bardziej opłacalną ofertę. Jednocześnie wystawił fakturę na kwotę objętą pozwem oraz drugą opiewającą na kwotę 2.500 zł. Pozwana odmówiła zapłaty należności uznając, że wypłacona wykonawcy w ramach zaliczki suma 2.500 zł przekracza wartość wykonanych prac.

(nakaz zapłaty k. 30, sprzeciw k. 33-37)

Postanowieniem z dnia 25 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu.

(postanowienie k. 55-56v.)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że pozwana zawarła z R. B. umowę o dzieło, na gruncie której kosztorysowo ustalono wynagrodzenie na kwotę 4.800 zł w zakresie dolnego poziomu budynku oraz 9.000 zł w zakresie poziomu górnego. W trakcie podjętych prac pozwana poinformowała wykonawcę, że jej zdaniem sufit podwieszany został wadliwie wykonany i zażądała jego poprawienia jednocześnie nie uzasadniając swojego stanowiska. R. B. oświadczył w odpowiedzi, że wykonanie sufitu jest prawidłowe, dodając, że można go wykonać w inny sposób, co jednak pociąga za sobą konieczność podpisania odrębnej umowy. Nadmieniał, że pozwana może zmienić wykonawcę i rozliczyć się z tytułu dotychczas wykonanych prac. W odpowiedzi pozwana stwierdziła, że nie uiszcza zapłaty do momentu całkowitego zakończenia dzieła. Wobec postawy inwestorki R. B. początkowo opuścił nieruchomość, jednakże po interwencji policji strony umowy przystąpiły do rozmów. W ich toku pozwana zadeklarowała, że zapłaci wykonawcy kwotę 4.000 zł, z czego jednak wywiązała się wyłącznie w części uiszczając 2.500 zł. Po otrzymaniu przedmiotowej sumy R. B. pojawił się na nieruchomości celem kontynuowania prac. Okazało się jednak, iż pozwana ukryła komponenty niezbędne do wykonania dzieła i oświadczyła, że odstępuje od umowy. W związku z powyższym R. B. na podstawie kosztorysu oszacował należne mu wynagrodzenie na kwotę 7.152,45 zł. Po uwzględnieniu zapłaconej przez pozwaną kwotę 2.500 zł, do zapłaty pozostała należność dochodzona pozwem, z tytułu której wykonawca wystawił fakturę VAT.

(odpowiedź na sprzeciw k. 92-95)

W toku procesu pełnomocnik powoda oraz ustanowiony przez pozwaną zawodowy pełnomocnik podtrzymali stanowiska w sprawie. Ponadto pełnomocnicy stron wypowiedzieli się w zakresie wydanej przez biegłego sądowego opinii. W piśmie procesowym z dnia 22 maja 2020 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego powoda w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

(protokół rozprawy k. 115-124, k. 143-145, k. 233-234, k. 274-275, pismo procesowe k. 192-194, k. 228, k. 249-249v., k. 266)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2017 roku pozwana J. Ł. zawarła z R. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) - budowlany, umowę o wykonanie usług remontowych, na mocy której R. B. zobowiązał się do wykonania prac w należącym do pozwanej budynku mieszkalnym w następującym zakresie:

- dół budynku: (1) wymiana 5 par drzwi, łuk na prosto, (2) malowanie 2 pokoi, (3) przedpokój: terakota, sufit podwieszany elektryka, malowanie, (4) kuchnia: glazura, terakota, ściany klejenie płyt + farba dekoracyjna, rozbiórka mebli + złożenie, przeniesienie wody w dół, grzejnik, (5) łazienka: malowanie sufitu;

- góra budynku: (1) wymiana 5 par drzwi, (2) sypialnia: sufit podwieszany, tapeta, malowanie, panele, karnisz, elektryka, (3) przedpokój: sufit podwieszany, malowanie, (4) pokój dziecięcy: remont kompleksowy. panele, malowanie, elektryka, płyty karton-gips, sufit, parapet, grzejnik, (5) klatka schodowa: malowanie + farba dekoracyjna, sufit podwieszany, elektryka.

Wynagrodzenie zostało ustalone na kwotę 4.800 zł za dół budynku oraz 9.000 zł za piętro. Prace miały zostać wykonane w okresie od 1 marca do 14 kwietnia 2017 roku. Uzgodniony przez strony umowy zakres prac, o którym mowa wyżej, miał ostateczny charakter.

(dowód z przesłuchania pozwanej 01:33:17-02:10:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku w zw. z k. 274 skróconego protokołu rozprawy, zeznania świadka R. B. 00:11:00-00:35:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka P. B. 00:35:16-00:56:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka D. Ł. 00:56:10-01:23:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka A. M. 01:24:00-01:33:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka Z. W. 00:04:58-00:28:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 września 2018 roku, umowa k. 15-16, zakres prac k. 40, okoliczności bezsporne)

Zgodnie z poczynionym ustaleniami w pierwszej kolejności miały zostać wykonane prace na piętrze budynku, przy czym malowanie pomieszczeń było przeznaczone na koniec. Rozpoczęcie prac nastąpiło w dniu 1 marca 2017 roku w pokoju dziecięcym na górze. W ramach przeprowadzonych prac ekipa remontowa założyła 5 nowych ościeżnic w miejsce starych, częściowo założyła instalację elektryczną, wykonała podwieszany sufit w sypialni (stan „surowy”, wymagający dokończenia) oraz w przedpokoju, pomalowała na biało sufit w przedpokoju, w pokoju dziecięcym: położyła płyty karton-gips na ścianach, wymieniła parapet, wykonała podwieszany sufit, przegipsowała i wyszlifowała ściany oraz sufit, pomalowała dwie ściany. Gdy pozwana dokonała oględzin tego pokoju stwierdziła, że sufit został wykonany metodą liniową, nie zaś krzyżową, na której jej zależało, o czym poinformowała R. B.. Ten w odpowiedzi poprosił inwestorkę o dokonanie zapłaty, na co pozwana odparła, że wynagrodzenie zostanie uiszczony dopiero po zakończeniu prac. Wtedy pomiędzy stronami umowy doszło do spięcia. Nie akceptując postawy pozwanej R. B. celowo wybił dziurę w płycie karton-gips, w następstwie czego do domu pozwanej została wezwana policja. Po interwencji funkcjonariuszy strony umowy powróciły do rozmów w toku których ustalono, że na poczet przyszłych prac pozwana uiszcza zaliczkę. Jednocześnie pozwana była zapewniana, że liniowe podwieszenie sufitu w pokoju dziecięcym jest prawidłowe. Po wpłaceniu zaliczki w wysokości 2.500 zł R. B. przystąpił do dalszych prac, w szczególności do malowania ścian. To nie spodobało się pozwanej, która oczekiwała, że malowanie zostanie wykonane na koniec remontu. Dlatego też pozwana zaniósła akcesoria malarskie do piwnicy. Gdy R. B. powziął o tym wiedzę, opuścił miejsce prac remontowych i zaprzestał dalszych robót.

Finalnie, ekipa remontowana nie przeprowadziła żadnych prac na parterze budynku.

(dowód z przesłuchania pozwanej 01:33:17-02:10:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku w zw. z k. 274 skróconego protokołu rozprawy, zeznania świadka R. B. 00:11:00-00:35:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka P. B. 00:35:16-00:56:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka D. Ł. 00:56:10-01:23:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka A. M. 01:24:00-01:33:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2018 roku, zeznania świadka Z. W. 00:04:58-00:28:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 września 2018 roku)

W dniu 20 marca 2017 roku R. B. wystawił fakturę nr (...) na kwotę 4.652,45 zł z tytułu rozliczenia prac remontowych wg cennika.

W sporządzonym cenniku prac remontowych R. B. dokonał następującego rozliczenia prac:

- gruntowanie, klejenie płyt, wklejenie fizeliny i kątowników, szpachlowanie łączeń i narożników, szlifowanie, gruntowanie ponowne pod malowanie: $38 \text{ m}^2 \times 40 \text{ zł} = 1.520 \text{ zł}$,
- sufit podwieszany na pojedynczym ruszcie + wklejenie fizeliny + gipsowanie łączeń + szlifowanie + gruntowanie pod malowanie: $16 \text{ m}^2 \times 60 \text{ zł} = 960 \text{ zł}$,
- elektryka: 27 punktów $\times 25 \text{ zł}$ + gipsowanie szlisy = 675 zł,
- wykucie futryn z wycięciem + wstawianie + tynkowanie ubytków: 4 szt. $\times 350 \text{ zł} = 1.400 \text{ zł}$,
- sufit podwieszany przedpokój: $4 \text{ m}^2 \times 50 \text{ zł} = 200 \text{ zł}$,
- montaż parapetu z przycięciem: 100 zł,
- sufit dwupoziomowy: $12 \text{ m}^2 \times 80 \text{ zł} = 960 \text{ zł}$.

Łączna wartość prac wyniosła 5.815 zł. Po doliczeniu podatku VAT (23%), kwota brutto wyniosła 7.152,45 zł.

(faktura k. 13, cennik prac remontowych k. 17)

Tego samego dnia pozwana zawarła z (...) D. L. umowę o wykonanie usług remontowych, której przedmiotem było wykonanie prac w budynku przy ul. (...) w A. szczegółowo opisanych w załączniku do umowy. Wartość prac wyceniona została na 7.650 zł, a termin ich przeprowadzenia wyznaczono na okres od 20 marca do 12 maja 2017 roku.

(umowa z załącznikami k. 110-113)

W dniu 4 maja 2017 roku R. B. zawarł z powodem umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...) /17/PT/ALI, na mocy której przelał na rzecz powoda wierzytelność przysługującą wobec pozwanej w kwocie 4.652,45 zł. W pisemnym oświadczeniu z tego samego dnia R. B. wskazał, że wykonał większą część prac remontowo-budowlanych na górnym poziomie oraz, że pozwana zrezygnowała z jego usług. Dodał, iż wycenił faktycznie wykonane prace na kwotę 7.152,45 zł brutto, co po odjęciu zaliczki (2.500 zł brutto), daje należność w wysokości 4.652,45 zł brutto.

(umowa k. 4-7, załącznik k. 8, oświadczenie k. 18)

Pismem z dnia 8 maja 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 4.652,45 zł oraz odsetek w wysokości 37,47 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 9-9v., wydruk z książki nadawczej k. 10)

Pismem z dnia 10 maja 2017 roku pozwana wezwała R. B. do zwrotu uiszczony zaliczki w kwocie 2.500 zł wobec niewykonania umowy oraz porzucenia miejsca robót.

(wezwanie do zapłaty k. 11)

Część prac wykonanych przez R. B. cechuje wadliwość. Szacunkowa wartość wykonanych prac wynosi 8.100 zł. Wartość tę należy pomniejszyć o 20% z tytułu konieczności wprowadzenia nowego wykonawcy robót, ponownej organizacji placu budowy, prac uzupełniających, poprawkowych przy wykonaniu gładzi, uzupełnień obudowy bocznej półki świetlnej, regulacji skrzydeł drzwiowych do dwóch pomieszczeń, sprzątnięcia. Po potrąceniu, wartość, o której mowa wynosi 6.480 zł netto, a po doliczeniu 8% VAT, 7.000 zł brutto (po zaokrągleniu) i stanowi około 50% wartości

całej umowy. Szacunkowy procent prac wadliwych, tj. przerwanych, wymagających dokończenia, uzupełnienia i poprawienia, wynosi ok. 13%. Szacunkowy procentowy zakres prac całkowicie niewykonanych wynosi ok. 37%.

Wartość wykonanych przez R. B. robót liczona wg zestawienia wykonawcy (k. 17) wynosi 5.815 zł netto, a po potrąceniu 20% z tytułu konieczności wykonania poprawek, uzupełnień i regulacji stolarki, wynosi 4.652 zł netto. Po doliczeniu podatku VAT w wysokości 8% (372,16 zł), wartość brutto prac wyraża się kwotą 5.024,16 zł. Szacunkowy procent zakresu prac wykonanych prawidłowo wynosi 36,40%, procent prac wykonanych wadliwie dla etapu „na górze” wynosi 20%, szacunkowy zakres prac wykonanych „na górze” w stosunku do wartości prac zaplanowanych wynosi 55,80%.

Zastosowanie narzut z tytułu podatku VAT w wysokości 23% jest nieprawidłowe, w przypadku budynków mieszkalnych narzut ten wynosi bowiem 8%.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 157-168, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 217-219, k. 241-242, k. 257-259)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił nadto dowód z przesłuchania pozwanej oraz zeznania świadków. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z opinii biegłego sądowego J. K.. Oceniając opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, a także wynikach oględzin domu powódki. W opiniach uzupełniających biegły odniósł się do zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną oraz dokonał rozliczenia prac w oparciu o dokumentację sporządzoną przez R. B..

Po wydaniu ostatniej pisemnej opinii uzupełniającej strony nie zgłosiły do opinii biegłego żadnych zastrzeżeń.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Na wstępie należy podkreślić, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy, na mocy której R. B. miał przeprowadzić w należącem do pozwanej domu prace remontowe obejmujące dwa poziomy budynku (parter i piętro). Zawarta przez strony umowa jest umową o dzieło, gdyż zawiera wszelkie elementy przedmiotowo istotne tejże umowy. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. O zakwalifikowaniu umowy do danego typu, decyduje zaś jej treść ustalona przez strony. Umowa o dzieło jest umową określonego rezultatu (ma na celu wytworzenie dzieła, tu: wykonanie prac remontowych).

W niniejszej sprawie znajdują zatem zastosowanie postanowienia zawartej przez pozwaną z R. B. umowy o dzieło oraz przepisy Kodeksu cywilnego, w tym dotyczące m.in. umowy o dzieło (art. 627 – 645 k.c.).

Postanowienia umowy o dzieło w zasadzie nie były w sprawie sporne, w szczególności wątpliwości nie budziły: przedmiot umowy, który został precyzyjnie oznaczony w załączniku, data jej realizacji oraz ustalone wynagrodzenie. Sąd przyjął zatem, że prace remontowe miały zostać przeprowadzone na dwóch poziomach budynku, przy czym większy zakres robót przypadał na piętro i tam też prace miały zostać wykonane w pierwszej kolejności. W zgodzie z twierdzeniami pozwanej i R. B. Sąd uznał również, że prace zostały wykonane w części i to wyłącznie na piętrze domu, że po wykonaniu sufitu podwieszanego w pokoju dziecięcym pomiędzy stronami umowy doszło do sporu na temat metody wykonania sufitu, w następstwie którego R. B. uzależnił podjęcie dalszych prac od uiszczenia zapłaty, a gdy pozwana odmówiła, uszkodził celowo jedną ze ścian pokoju, co skłoniło pozwaną do wezwania policji. Poza sporem pozostawało także, że po interwencji funkcjonariuszy pozwana ustaliła z R. B., iż wpłaci zaliczkę w wysokości 2.500 zł, a wykonawca będzie kontynuował prace, że w ramach tychże ekipa remontowa rozpoczęła malowanie pomieszczeń,

co nie spodobało się pozwanej, która zgodnie z ustnymi ustaleniami oczekiwała, że malowanie nastąpi na koniec remontu, w efekcie czego J. Ł. zabrała i schowała akcesoria malarskie a R. B. opuścił teren prac. Wreszcie wątpliwości nie budziło, że R. B. dokonał rozliczenia wykonanych prac, z tytułu którego wystawił fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem.

Oś sporu w istocie ograniczała się do ustalenia, czy wykonane prace cechuje wadliwość oraz jaka jest ich wartość. Celem rozstrzygnięcia powyższego zagadnienia został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa J. K.. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że R. B. wadliwie wykonał część prac remontowych, z kolei część prac wymagała dokończenia (okoliczność przyznana przez samego wykonawcę oraz świadków i pozwaną, przy czym zakres prac wykonanych był między tymi osobami w zasadzie niesporny), co biegły dokładnie opisał w opinii pierwotnej. Wartość prac biegły wycenił dwutorowo, po pierwsze w sposób szacunkowy przyjmując za podstawę wyliczenia średnie ceny robót, po drugie na podstawie dokumentacji sporządzonej przez R. B.. W obu przypadkach biegły uznał, że należne wykonawcy wynagrodzenie winno zostać obniżone o 20% tytułem prac wadliwych i niedokończonych i powiększone o podatek VAT w wysokości 8%, nie zaś 23%, jak uczynił to pozwany. Odnosząc się do ustaleń biegłego Sąd uznał, że w sprawie nie może znaleźć zastosowanie szacunkowe ustalenie wartości prac wykonanych, którego biegły dokonał w opinii podstawowej, nie znajduje ono bowiem podstawy ani w umowie o dzieło, ani także w działaniu R. B., który dokonał rozliczenia prac inną metodą (k. 17), nie odwołując się do średnich cen rynkowych. Wprawdzie i R. B. posługuje się cenami nie wynikającymi z umowy (w tej ustalono wynagrodzenie ryczałtowe w odniesieniu do dwóch poziomów budynku, bez jego rozbijania na poszczególne prace), niemniej jednak powód żąda zapłaty w oparciu o fakturę wystawioną przez R. B., a ta swoje źródło znajduje właśnie w rozliczeniu z k. 17. Skoro więc powód dochodzi należności z faktury i tylko w tym zakresie posiada legitymację procesową czynną, co wynika z treści umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń, to w ocenie Sądu brak jest podstaw, aby w miejsce rozliczenia, w oparciu o które R. B. określił swoje wynagrodzenie, podstawić rozliczenie dokonane zupełnie inną metodą, doprowadziłoby to bowiem do sytuacji, w której Sąd ustaliłby należne powodowi wynagrodzenie na poziomie wyższym, niż obliczonym i dochodzonym przez wykonawcę remontu. Zdaniem Sądu szacunkowe wyliczenie dokonane przez biegłego mogłoby znaleźć zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdyby jego wartość byłaby niższa od wynagrodzenia ustalonego przez wykonawcę robót, co w sprawie nie miało miejsca. Oczywiście jest przy tym, że wykonawca prac remontowych ma pełne prawo do wyliczenia swojego wynagrodzenia poniżej średnich stawek rynkowych. Wyjaśnienia wymaga w tym miejscu, że zbieżność wynagrodzenia szacunkowego ustalonego przez biegłego z wyliczeniem R. B. z k. 17 ma jedynie pozorny charakter. Porównując obie kwoty (7.000 zł z opinii oraz 7.152,45 zł) nie może ująć uwagę, że R. B. nie tylko podwyższył wynagrodzenie netto o stawkę podatku VAT w wysokości 23%, ale także nie zastosował potrącenia z tytułu prac wadliwie wykonanych i niedokończonych, które biegły określił na 20%. Jednocześnie Sąd podzielił stanowisko biegłego, że wynagrodzenie z tytułu prac remontowych w domu pozwanej winno zostać powiększone o podatek VAT w wysokości 8%, narzut w tej wysokości wprost wynika bowiem z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (art. 41 ust. 12 w zw. z ust. 2 w zw. z art. 146a pkt 2).

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że wartość prac wykonanych wynosi – zgodnie z rozliczeniem z k. 17 – 5.815 zł netto. Kwotę tę, stosownie do treści opinii biegłego sądowego, należy następnie obniżyć o 20% tytułem prac niedokończonych/wadliwych, a więc o 1.163 zł, co daje kwotę netto na poziomie 4.652 zł. Po doliczeniu podatku VAT w wysokości 8% (tj. 372,16 zł), zasadne wynagrodzenie R. B. z tytułu przeprowadzonych robót remontowych wynosi brutto 5.024,16 zł. O czym była mowa, opinia biegłego stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody, nie była ona również – po wydaniu ostatniej pisemnej opinii uzupełniającej – kwestionowana przez strony procesu.

Jak ustalono, z tytułu przedmiotowej umowy pozwana uiściła zaliczkę w kwocie 2.500 zł, w konsekwencji Sąd uznał, iż dochodzone na gruncie niniejszej sprawy roszczenie jest zasadne w wymiarze 2.524,16 zł. W pozostałej części powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych zasądzonych od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami. Strona powodowa wygrała spór w 54%, jednocześnie jednak poniosła koszty procesu w wysokości mniejszej, aniżeli przeciwnik (1.814 zł wobec 2.017 zł). Poniesione przez strony koszty procesu niemal odpowiadają przy tym kosztom, jakie strony winny ponieść w związku z zapadłym rozstrzygnięciem (powód poniósł 1.814 zł a powinien 1.762,26 zł, pozwana zaś poniosła 2.017 zł a powinna 2.068,74 zł), dlatego też Sąd doszedł do przekonania, iż koszty procesu winny być między stronami wzajemnie zniesione. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, aby wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego po stronie powodowej zasądzić w wysokości podwójnej stawki minimalnej. Przypomnienia wymaga, że zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego/adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczbę stawień w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, a także rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Opłata ta nie może być jednocześnie wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna określona stosownym rozporządzeniem oraz wartość przedmiotu sprawy. Podkreślenia wymaga przy tym, że ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych za poszczególne czynności lub za udział w poszczególnych postępowaniach dokonał precyzyjnego rozważenia i uwzględnienia wszelkich okoliczności charakterystycznych dla danego typu spraw. W konsekwencji w przyjętych stawkach minimalnych oddana została swoista wycena koniecznego nakładu pracy po stronie pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Sąd otrzymał zatem możliwość miarkowania wynagrodzenia pełnomocnika, gdy strona wniosła o przyznanie tego wynagrodzenia w kwocie stanowiącej wielokrotność stawki minimalnej (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 marca 2011 roku, I GZ 66/11, LEX; Sąd Apelacyjny w Poznaniu w postanowieniu z dnia 30 września 2009 roku, II AKz 643/09, LEX). W ocenie Sądu stopień skomplikowania niniejszej sprawy, niezbędny nakład pracy pełnomocnika powoda, który nie wykazał żadnych ekstraordynaryjnych okoliczności wymagających zwiększonego nakładu pracy, który wykraczałby poza typowe sytuacje przewidziane przez ustawodawcę, a także jego wkład w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, przemawiał za wyliczeniem omawianych kosztów w podstawowej wysokości.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi: od powoda kwotę 194,58 zł, od pozwanej kwotę 228,42 zł, z tytułem tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.